

I ILLUSJONENS VIRKELIGHET

Av Astrid Sloreby

Menneskeheten har i lang tid levd i illusjoner, formet av kultur og religion. Illusjonene har en hensikt, men denne har vi glemt. Nå har tiden kommet for å gjennomskue disse illusjonene.

Neale Donald Walsch' bok nr. 5 'Communion with God' foreligger nå på norsk med tittelen 'Samhørighet med Gud'.

Ordet "communion" henspiller på en tilstand av fellesskap, forening eller enhet, i denne sammenheng i forhold til det guddommelige.

Innledningsvis skriver forfatteren at boka ikke gjør noe krav på å være sannheten. Den er skapt for å løse leseren fram til sin egen innerste visdom. Den høyeste myndighet er inne i oss selv, fordi hver og en av oss har en direkte kommunikasjonsmulighet med det guddommelige. Tenk for en befriende tanke; at den eneste sannheten vi trenger å kjenne er *vår* sannhet, ikke andres!

'Samhørighet med Gud' handler om at vi mennesker lever i en virkelighet som består av illusjoner. Illusjon,

tenker jeg, er noe som ikke er virkelig, noe som ikke finnes, noe som ikke er sant. I ordboka er illusjon forklart som "falsk forhåpning, sansebedrag, selvbedrag". Hvordan kan det påstås at den virkeligheten jeg står midt oppe i ikke finnes? Jobben kjennes svært så reell, menneskene jeg møter er også virkelige. Regninger må betales — de er der. Jeg må forholde meg til denne virkeligheten. Hva betyr det at noe er en illusjon?

Ifølge boka har menneskeheten i lang

Vi har glemt at vi har glemt. Nå er tiden kommet for at vi igjen skal huske hvem vi er, at vi skal gjennomskue illusjonene.

tid levd i illusjoner. Illusjonene har en hensikt, men denne har vi glemt. Denne glemselen er også en "del av opplegget". Vi har glemt at vi har glemt. Nå er tiden kommet for at vi igjen skal huske hvem vi er, at vi skal gjennomskue illusjonene. Det er hundrevis av illusjoner, formet av kultur og religion. Boka opererer imidlertid med ti hovedillusjoner. Dette er illusjoner som er felles for store deler av menneskeheten, og de er:

1. Det finnes behov.
2. Det finnes mislykthet.

3. Det finnes atskilthet.
4. Det finnes utilstrekkelighet.
5. Det finnes krav.
6. Det finnes fordømmelse.
7. Det finnes straff.
8. Det finnes betingelser.
9. Det finnes overlegenhet.
10. Det finnes uvitenhet.

De fem første handler om livet i det fysiske legeme, mens de fem siste dreier seg om den ikke-fysiske virkeligheten.

Hva er hensikten med dette?

Hvorfor går vi rundt i en illusorisk virkelighet full av smerte og lidelse? Ifølge 'Samhørighet med Gud' er illusjonene skapt for at vi skal oppleve hvem vi ikke er. Vi trenger å leve med

hvem vi ikke er, før vi kan se hvem vi egentlig er. Uten disse kontrastene er vi ikke i stand til å erfare den storheten vi faktisk har i oss. "Varm" gir ikke mening før vi vet hva "kald" er. For å vite hva "opp" er, må jeg ha en forestilling om hva "ned" er. Skal vi kunne glede oss over vår guddommelighet, må vi først erfare å være ensomme, redde og sårbare. Den største illusjonen av alle, er forestillingen om at vi har behov. Denne danner utgangspunkt for alle de andre, og er viktig å forstå for å kunne frigjøre seg.

1. Det finnes behov.

Når vi ønsker å oppnå et bestemt resultat, har vi et behov. Jeg tenker at jeg trenger visse ting for å overleve. Walsch skriver: *"Det er umulig for dere ikke å overleve. Dere kan ikke unngå å leve. Det er ikke et spørsmål om hvordant dere kommer til å leve, men hvordan. Det vil si, hvilken form vil dere anta? Hva vil dere oppleve? Nå skal dere høre: Dere trenger intet for å overleve. Det er garantert at dere vil overleve. Jeg ga dere evig liv, og jeg har aldri tatt det fra dere."* Jeg kan ikke dø, det er kun kroppen som forandrer form når jeg

"dør". Likevel har jeg et ønske, ja kanskje til og med et behov, for å være lykkelig, for å leve et rikt liv, å ha det godt med meg selv og

andre mennesker mens jeg er her på jorda. Dette blir tatt opp flere ganger i bokserien, og jeg siterer: *"Lykke blir ikke skapt som et resultat av visse betingelser. Det er lykken som skaper visse betingelser."* Vår være-tilstand går foran erfaring. Dvs. jeg velger å være lykkelig og så kommer følelsen av lykke. Valget fremkaller følelsen, stikk motsatt av det vi er lært opp til å tenke. Vi innbiller oss at vi kan "handle" oss til lykke og trygghet. "Bare jeg gjør de og de tingene og får meg ditt og datt, blir jeg glad." Vi er altså ikke avhengig av at det først må skje gledesfylte ting i det ytre livet, før vi kan kjenne oss harmoniske. Lykke er en bevissthetstilstand som vi velger. Når vi snur på det og selv blir årsaken til hvordan vi har det, og ikke et offer for omstendighetene, mister behovet sin makt over oss. Sannheten er at Gud ikke trenger noe, det gjør heller ikke vi. Når vi er i stand til å se at vi er nok i oss selv og forandre behovene til noe vi foretrekker framfor noe vi trenger, da har vi gjennomskuet behovets illusjon.

2. Det finnes mislykthet.

Noen og enhver har vel følt seg mislykket fra tid til annen. Walsch skriver: *"Når dere opplever det dere ikke er, så er det ingen manglende opplevelse, men en måte å oppleve det dere er på".* Mislykthet kan vi bruke som et verktøy til se at alt er perfekt som det er. Vi oppfordres til å ta imot "mislyktheten" med åpne armer, ikke fordømme eller gjøre det til noe galt. Det vi gjør motstand mot, vil vedvare, mens det vi ser på, forsvinner. Og når vi ser det slik det virkelig er,

mister det sin illusoriske form. Vi trenger mislykthet for å oppleve den oppløftede stemningen ved en suksess. Hva blir igjen hvis alt hele tiden er en suksess? Vil vi da ha evne til å glede oss over det? Når vi ser at det som tilsynelatende virker som nederlag, er der for at vi skal oppleve hvem vi virkelig er, da kan vi til og med glede oss over motbakkene. Når vi kan det, er vi ikke lenger et "offer" som blir "utsatt" for livet. Og sårbarheten mister taket på oss.

3. Det finnes atskilthet.

Forestillingen om at vi er atskilt fra

Ifølge 'Samhørighet med Gud' er illusjonene skapt for at vi skal oppleve hvem vi ikke er. Vi trenger å leve med hvem vi ikke er, før vi kan se hvem vi egentlig er.

Gud og hverandre har skapt stor sorg, konflikter og kriger. Den gjør oss ulykkelig og har skapt frykt for Gud. Ensomhet er en sekundær illusjon som springer ut fra atskilthet. Hvem har ikke følt seg ensom alene eller sammen med andre? I skrivende stund er det full krig mellom USA og Irak, og denne situasjonen er basert på forestillingen om at vi er atskilt. Man ser ikke at det man gjør mot andre, gjør man mot seg selv. På det individuelle planet forstår vi ikke hvorfor ikke livet fungerer. Vi innses ikke at individuelle handlinger har konsekvenser for helheten. Sannheten er at vi er ett, men hvis vi lever i enhet hele tiden og aldri har gjort noe annet, så kan vi ikke nyte den storslåtte opplevelsen. Da mister erfaringen av å være ett sin mening. Atskilthet er gitt oss for at vi skal være i stand til å ta inn opplevelsen av å være ett med Gud og alt som er skapt. Jeg siterer: *"Hele livet består i å oppleve enhet og atskillelse, enhet og atskillelse. Det er selve rytmen i livet. Ja, det er denne rytmen som skaper selve livet."* Selv når noe synes å være atskilt, er den alltid bundet sammen med noe, den er fremdeles en del av noe, noe som betyr at den slett ikke er atskilt.

4. Det finnes utilstrekkelighet.

Vår forestilling om at vi er atskilt, har medført at vi tror at det ikke er nok av "tingene i livet". Vi er ikke nok i oss selv. Det er ikke nok liv, ikke nok Gud. Religionene konkurrerer om Gud. Vi tyner ut maksimalt av naturens ressurser. Næringslivet higer etter stadig høyere profit og overskudd. Illusjonen om utilstrekkelighet kan

vi bruke for å erfare den overfloden som vi er en del av. Når man har alt, og ikke vet at man har alt, da har man ingenting. Den eneste måten å forstå at vi har alt på, er ved å ha mindre enn alt. Når vi vet at det er nok, vil vi slutte å konkurrere. Det blir slutt på å konkurrere om kjærlighet, penger, makt. I stedet begynner vi å gi bort det vi ønsker oss mer av, for det vi gir ut, får vi tilbake. En lengsel etter mer kjærlighet i livet, kan vi dekke ved selv å gi mer kjærlighet.

5. Det finnes krav.

Samfunnet lærer oss at vi trenger å gjøre og prestere, for å bli det vi ønsker å bli. Skal jeg bli lykkelig, trygg osv. må jeg først gjøre visse ting. Jeg må oppfylle krav, og gjøre meg fortjent

til disse tingene. Igjen er illusjonen skapt for å vise oss at det ikke er noe vi trenger å gjøre for å erfare hvem vi virkelig er. Jeg siterer: *"Ved livets slutt vil dere bli klar over at intet av det dere har gjort, har noen betydning – bare hvem dere har vært når dere har gjort det."* Å være er en sjelfunksjon, å gjøre er en kroppsfunksjon. Vi velger vår væren og handler ut fra det. Vi er lykkelige, og gjør det lykkelige mennesker gjør. Hvis vi gjør ting for å bli lykkelige, forventer vi belønning og bærer nag når det ikke skjer. Vi er trygge, og gjør det trygge mennesker gjør. Gud stiller ingen krav. Vi trenger ikke å prestere for å "komme til himmelen". Himmelen er en tilstand vi er i, men som vi har glemt pga. at vi identifiserer oss med illusjonene. Vi kan forandre hvem vi er ved å tenke andre tanker, ved å gjøre nye valg om hvem vi ønsker å være. Gang på gang sies det: *"Det er ikke noe dere trenger å gjøre. Det er ikke noe annet å gjøre enn å være."* Vi kan ikke kjenne og erfare frihet fra krav så lenge vi ikke har noe annet enn frihet fra krav. Gud har gitt oss denne illusjonen for at vi skal oppleve hva virkelig frihet er.

6. Det finnes fordømmelse.

Som mennesker har vi iboende i oss en tendens til å kreve fullkommenhet av oss selv og andre. Dermed har vi gjort det umulig for oss selv og andre å oppfylle kravene. Foreldre krever fullkommenhet av sine ufullkomne barn, og barna krever fullkommenhet av sine ufullkomne foreldre. Vi tror at Gud fordømmer oss for at vi ikke er perfekte. På den måten har vi skapt forestillingen om fordømmelse.

Gud fordømmer oss, vi fordømmer hverandre. Denne forestillingen kan vi bruke for å oppleve at vi ikke fordømmer og at Gud ikke fordømmer oss. Boka sier: *"Dere har valgt å skape opplevelsen av å bli fordømt for å oppleve hvilket under det er med en Gud som ikke fordømmer, og for å forstå at fordømmelse er en umulighet i Guds verden."* Ingen gjør noe galt ut fra sin modell av verden. Fordømmelse sårer, og det er ikke kjærlighet. I Guds øyne er alle uskyldige. Gud observerer hvem vi velger å være og hva vi gjør, men bedømmer aldri.

7. Det finnes straff.

En konsekvens av å leve i fordømmelse var innføring av straff. En straff for ikke å oppfylle kravene var døden, mens evig liv var belønningen for å innfri Guds betingelser.

Menneskene innførte tvil om livets utgang. Sannheten er at døden og Gud utelukker hverandre. Gud er alt som er, og vi kan ikke dø. Vi endrer kun form, og er velsignet med evig liv. Forestillingen om straff ble gitt oss for at vi skulle oppleve at vi ikke fortjener annet enn anerkjennelse. Hvis vi hadde levd i et miljø med ros hele tiden, ville vi ikke oppleve verdien av det. Rosen ville miste sin glans. I illusjonen ligger også en ide om at vi kan skades. Om noen straffer oss, blir vi skadet. Gud er usårbar, og vi er skapt i Guds bilde. Gud kan ikke skades, heller ikke kan vi. Med "helvete" menes opplevelsen av atskillelse fra Gud som er en selvpåført tilstand og ikke et sted vi "kommer til" når vi dør. Gud er kjærlighet og har ikke behov for å straffe oss verken i dette livet eller "i døden."

8. Det finnes betingelser.

Som en følge av de andre forestillingene, skapte vi en illusjon om at vi kan mislykkes i å vinne Guds kjærlighet. Religionene lærte oss at Guds kjærlighet er betinget. Oppfyller vi ikke betingelsene – eller kravene – ligger vi tynt an, vi mislykkes. Illusjonene henger sammen, de bygger på hverandre. Livet er fullt av eksempler på betinget kjærlighet; "jeg er glad i deg hvis du...." Med forestillingen om at Guds kjærlighet er betinget, skaper vi det samme oss imellom. Sannheten er at Guds kjærlighet er total og uten krav. Betinget kjærlighet er ikke sann kjærlighet. Betingelsenes illusjon er skapt for at vi skal oppleve det aspektet ved oss selv som eksisterer

uten betingelser, at vi skal erfare at vi kan elske betingelsesløst. Men for å erfare dette, måtte vi første kjenne at vi var mindre, at vi levde med betingelser. Igjen måtte vi føle på motsetningen. Walsch skriver: *"Når dere vet at betingelser tilsynelatende må eksistere for at dere skal kunne oppleve noe ikke-betinget (det vil si for at dere skal kunne kjenne Gud), vil dere velsigne livets betingelser, og alle de betingelser dere noen gang har erfart"*.

9. Det finnes overlegenhet.

De menneskene som kjente

Når vi på nytt husker hvor storslagne vi er, møter vi Gud og oppnår forening. Da er vi fri fra illusjonenes grep og kan gå inn og ut av dem slik hensikten er. Da har vi himmelen inne i oss.

betingelsene og mestret disse, ble snart ansett for å være overlegne. Når noen har det som skal til, kan de gjøre de rette tingene, og bli det de ønsker å bli. Den som har nok penger, kan kjøpe et flott hus og bli det vi kaller trygg. Jo mer kunnskap man tilegnet seg om hvilke betingelser som skulle til for å være vellykket, desto mer overlegen ble man ansett for å være. Det ble skapt forestillinger om at menn var kvinner overlegne, at den hvite rasen var overlegen alle andre, at kristendommen var overlegen andre religioner, at mennesket var overlegent naturen osv. Sannheten er at overlegenhet er noe menneskene har funnet på. Illusjonen har blitt et mareritt. Vi er ett, og dermed kan ikke overlegenhet finnes. Vi er ikke overlegne oss selv. Ingen er "bedre" enn andre, ingen er "viktigere" enn andre. Alle er like spesielle. Formålet med illusjonen er at vi skal oppleve at ingenting er overlegent noe annet. For å erfare dette måtte vi gjøre oss mindre enn vi er, og leve i forestillingen om at vi er mindreverdige i forhold til Gud og andre mennesker. Vi må forstå hva ulikeverdighet er, før vi erfarer verdien av likeverdighet. Jeg siterer: *"Se det vakre, og se underet i alle dem hvis du kommer i kontakt med. For hver enkelt av dere er vidunderlig, men ingen er mer vidunderlig enn andre."* For en vidunderlig sannhet! Tenk om de religiøse og politiske lederne kunne stå fram og si: "Vår vei er ikke en bedre vei, bare en annen vei." Da ville vi få en annen verden.

10. Det finnes uvitenhet.

Med så mange illusjoner ble livet

komplisert, og flere og flere begynte å stille spørsmål som ingen kunne besvare. Det ble for mye som ikke hang sammen. På den måten oppstod uvitenhetens illusjon. Forestillingen spredte seg om at det ikke var ventet av oss at vi skulle vite. Dette utviklet seg til en religiøs doktrine. Universet har hemmeligheter som Gud ikke vil at vi skal kjenne til, da det overgår vår forstand. I mange kulturer ble det oppfattet som blasfemisk å stille spørsmål som de religiøse eller politiske myndigheter ikke kunne besvare. Til dette sier boka: *"Kjærligheten vil alltid gi dere muligheten til bryte uvitenhetens lenker. Til å stille et hvilket som helst spørsmål. Til å søke et hvilket som helst resultat. Til å si alt man har på hjertet. Til å dele enhver tanke med andre. Til å støtte ethvert system.*

Til å tilbe enhver gud. Til å leve ut den sannheten som hver enkelt bærer i seg." Kjærligheten frykter ingenting, den trenger ikke å skjule noe. Det er heller ingenting vi har behov for å lære. Vi trenger bare å huske det vi har glemt. I dypet av vår sjel vet vi at vi kan skape en himmel på jorden. Uvitenhet er et redskap som vi kan bruke til å huske på nytt. Den gir oss muligheten til å vite det vi vet. Hvis vi hadde visst alt, og vet at vi vet det, da kan vi ikke vite noe. Nok en gang trenger vi kontrasten. Når vi bruker uvitenhetens illusjon, forstår vi at det er mye vi ikke husker. Denne ydmykheten hever oss og får oss til å forstå mer, huske mer og bli mer bevisste.

Illusjonene er nøkkelen til opplevelsen av hvem vi virkelig er. De gir oss erfaringer vi trenger underveis for å skape en større opplevelse av hvem vi er. Men når de blir vår totale opplevelse, når vi tror at de er vår eneste virkelighet, tjener de oss ikke lenger. De gjør livet til et helvete. I 'Samhørighet med Gud' oppfordres vi til å leve med illusjonene, ikke i dem. Dette er hva som menes med utsagnet: "Vær i denne verden, men ikke av den." Når vi på nytt husker hvor storslagne vi er, møter vi Gud og oppnår forening. Da er vi fri fra illusjonenes grep og kan gå inn og ut av dem slik hensikten er. Da har vi himmelen inne i oss. •

I Oslo er det startet et senter i inspirasjon etter bokserien som heter (Conversations With God). Senteret har ulike aktiviteter for den som ønsker å fordype seg mer i bøkene eller møte likesinnede. Web: www.humanitysteam.no.